

но пакъ никога не съмъ залябила нѣкого.
Опытахъ ся да облекчѣ монотоннѣтъ на
живота си съ това дѣто да гледамъ бол-
нытъ, до помагамъ на сиромасытъ и на
онеправданытъ. Но, казвамъ ти четукѣ,
въ тѣзи нѣдра, има скрито събровище,
една страсть непорочна и дѣветвенна, и
тази страсть съмъ ѣк скъжала за тебе.
Прѣдавамъ ти го цѣлокупно чакамъ тя
въ Женевѣ.“

Сърдцето му силно тупаше, горѣше
и топеше ся въ гърдытъ му отъ нѣж-
ливостытъ на тѣзи думы; и струваше
му ся че главата му щѣше да ся рас-
пукне като пушка.

Станѣ като упоенъ. Пристѣпи при
масжтъ. Свѣщъта догаряше. Погледъ
пакъ запискѣтъ безъ да настрѣхва
толкозъ волкото отъ по-напрѣдъ, защо-
то сърдцето му бѣше обрѣгнало вече
на срамотевото. И като искаше да прѣд-
стави прѣгрѣшаваніе то си поумѣренно
отговаряше си самъ на себе си за собс-
твеннѣтъ си безмужественность : “ Тѣй
было писано и орисано, думаше. Нима
азъ сгрѣшихъ защото ся сгрѣшихъ съ
тазъ женѣ въ Парижъ? Азъ не ѣк тѣр-
сихъ, нито пѣкъ тѣ мене. Срѣщнѣхмы